

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tonnel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

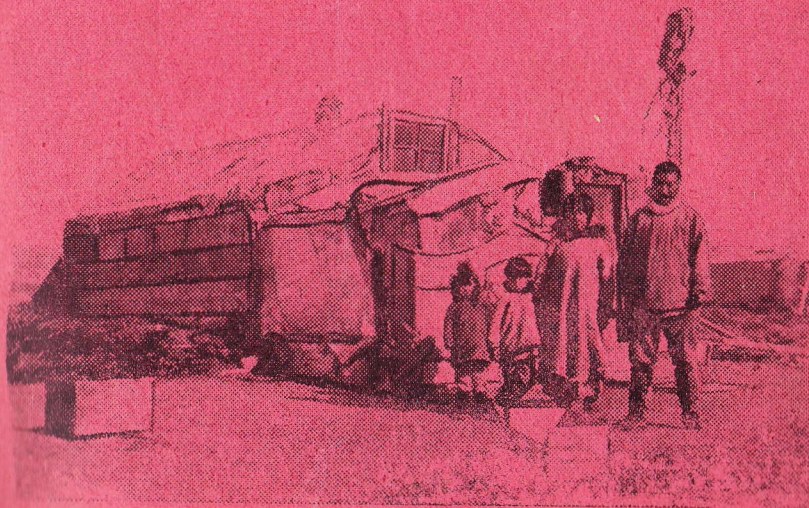
Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 371

Bij de Eskimo's

Eskimo's.

BIJ DE ESKIMO'S**I.**

De Eskimofamilie trok over de Groenlandsche vlakte naar de kust om rendiervellen te verkopen aan de witte mannen, die met schepen gekomen waren. 't Was een tocht van weken. Vlugge honden trokken de vele beladen sleden.

's Avonds bouwde Poeloe, de vader, een hut van sneeuw. Moeder maakte vuur en kookte rendiersoep met vleesch, en de kinderen smulden. Dan strekten allen zich op rendiervellen uit en sliepen rustig in. 's Morgens trok men weer verder.

Het rendier is de groote schat van den Eskimo. Het levert melk, vleesch, zijn haar, zijn huid. Het trekt ook de sleden voort, als men geen honden heeft. En 't is met zoo weinig tevreden. Het eet mos en weet dit 's Winters onder de sneeuw te vinden. Het scheert de graspijltjes van de rotsen.

Iva, de grootmoeder, was ook nog mee op reis. Ze was dat zoo gewoon geweest, gansch haar le-

ven lang en wilde niet alleen thuis blijven bij andere oude lieden.

Maar Iva sukkelde toch. Poeloe, haar zoon, merkte het wel, dat grootmoeder moede beenen had en dat haar rug zich meer kromde dan anders.

Zij was zoo goed voor de kinderen en kon voor hen lekker eten bereiden, natuurlijk op de wijze van de Eskimo's. En dat eten zoude ge niet lusten!

De kinderen waren soms zo gulzig dat ze een stuk heet rendiervleesch uit de soep haalden, het dan over den grond rolden tot het wat afgekoeld was en er vervolgens gretig de tanden in zetten. En als grootmoeder mest van sneeuwhoenders vond, mengde ze die als een bijzondere tractatie in de soep. Dat vonden de Eskimokinderen heerlijk.

Zoo trok de familie voort, altijd maar over de sneeuwvelden. Grooten en kleinen droegen grove kleeren van rendiervel.

Weer was het avond en men zou halt houden.

Poeloe keurde de sneeuw, want die moest vast zijn om een hut te bouwen.

— Nog wat verder doorrijden! beval hij.

— Maar de kinderen zijn moe, zei grootmoeder.

— De sneeuw deugt hier niet.

De tocht duurde nog wel een half uur. Grootmoeder sukkelde hijgend mee. De sleden waren

zoo zwaar beladen, dat er geen plaats op was voor de kleinen of grooten.

Maar grootmoeder kloeg niet over zich zelf. Ze was alleen bekommerd om de kinderen, meer dan moeder Taba, die de kinderen wilde harden voor het ruw bestaan.

Eindelijk vond vader geschikte sneeuw. Hij haalde een groot mes van een der sleden en zijn oudste zoon deed hetzelfde. Samen sneden ze groote sneeuwblokken los en stapelden die op elkaar in een cirkelvorm. Moeder en grootmoeder stopten de reten toe met fijne sneeuw. Dan werd er een dak opgelegd.

Vader maakte dan een opening dat was de deur. De kinderen kropen naar binnen. Vader haalde een zak, ook van rendiervel, van de slede. Deze was gevuld met bevroren traan. Poeloe stampde er op en wat traan vloeyde uit den zak. Moeder vulde een paar lampen en stak die aan. Er was ook hout en grootmoeder maakte vuur. Maar weer hijgde ze zwaar.

't Werd nu licht en warm in de hut.

— Vader, de honden zijn onrustig... er loopen zeker rendieren in de buurt, zei de oudste zoon.

Poeloe ging vlug buiten.

— Neem de buksen! zei hij.

Die geweren had hij verleden jaar van de witte mannen gekregen voor vossenhuiden.

De kinderen zaten te wachten O. vader en broer zouden versch rendiervleesch mee brengen, dat was veel lekkerder dan het bevroren!

Na een half uur keerden de jagers terug. Ze hadden een rendier geschoten. Vlug sneden ze er de beste brokken van. Wat werd er dan gesmuld! Maar grootmoeder at niet mee.

— Gij zijt ziek, zei Poeloe tot haar

— Ik ben moe, en zal slapen.

Maar ze bleef nog op tot de kinderen in hun rendierzakken ingesluimerd waren Toen strekte ze zich ook op een vel uit en sliep in. Zwaar ademde ze. Grootmoeder sprak vreemde woorden als in een droom.

— Moeder zal den tocht niet voleindigen, zei Poeloe.

— Ze had thuis moeten blijven.

— Ja, ze is zwaar ziek, vrees ik.

Poeloe keek medelijdend naar de oude vrouw. Ze was altijd zoo goed voor hem geweest. Hij stond nu machteloos tegenover haar krankheid. Hier was geen bezweerder, die haar met geheimzinnige teekens hielp. Op een Kanadeesche politiepost had men geneesmiddelen, maar die was veel dagen reizens van hier.

Den volgenden morgen scheen grootmoeder weer wat beter. Ze stond op en hielp moeder het eten gereed maken. De tocht werd voortgezet. De kinderen verlangden er naar de witte mannen en

de vreemde schepen te zien. En dan kregen vader en moeder geweren, kogels, tabak, vuurstokjes, en ook lekkere dingen.

Grootmoeder deed haar best. Vader liet haar op een slede zitten, waar hij plaats gemaakt had door een deel der lading over de andere voertuigen te verdeelen.

Opnieuw werd het avond. Men had nog versch vleesch van den vorigen dag Maar grootmoeder hielp moeder nu niet. Ze wenkte haar **zoon terzijde**.

— Poeloe, zei ze, maak eerst een hut voor de kinderen en dan een voor u.

— Voor mij, moeder! riep Poeloe verschrikt uit.

— Ja, ik voel het, dat ik zal sterven... Zeg er niets van aan de kleinen. **Gehoorzaam!**

Poeloe bouwde een sneeuwhut en de kinderen kropen vlug naar binnen, om eten, licht en warmte te hebben. Moeder volgde. Grootmoeder gaf haar zoon een wenk.

— Is het waarlijk noodig, moeder? vroeg Poeloe.

— Ja... Doe wat ik u vraag...

Treurig maakte de Eskimo nog een hut. Als iemand stierf, moest dat in een bijzondere hut gebeuren. De dood mocht niet bij de anderen komen. Poeloe werkte traag. De taak viel hem zwaar. De oude Iva zat op een slede. Ze scheen

geen koude te voelen. Zwaar ademde ze. En soms hield ze haar grove hand op het hart, als had ze daar pijn.

De hut was klaar. Iva ging eerst nog eens bij de kinderen, die reeds sliepen. Grootmoeder boog zich over hen en maakte hun schouder bloot. Ze beet er in. Dat was het afscheid en volgens de Eskimo's bracht het geluk. Dan nam ze een oude rendierhuid. Ze zei niets tot haar schoondochter. Poeloe stond buiten. Zijn moeder knikte naar hem en zwaaide met de hand een groet. Ze kroop in de nieuwe, eenzame hut, en strekte zich uit op het vel. Ze was zoo moe.

Poeloe wachtte nog even. Toen sloot hij de opening met een sneeuwblok. Hij ging in de andere hut, maar wilde niets eten en sprak geen woord. Hij trok de kap van zijn rendiervel over zijn hoofd en legde zich neer. Het werd een treurige nacht.

Den volgenden morgen stond Poeloe vroeg op. Hij luisterde aan grootmoeders hut, maar hoorde niets meer. Hij voederde de honden en herstelde iets aan de sleden.

Later werden de kinderen wakker. Ze vroegen aan moeder, waar grootmoeder was.

— Grootmoeder is al weg, zei de Eskimovrouw. Eet nu... we moeten voort.

De kleinen dachten, dat grootmoeder reeds

vooruit was. Ze deed immers zoo vreemd in de laatste dagen.

Weer reisde de kleine karavaan verder. Maar na een uur hield vader stil. Hij was vertrokken, omdat de kinderen niet met den dood in aanraking mochten komen.

De kinderen werden bij moeder gelaten... Poeloe keerde terug met zijn oudsten zoon.

— Grootmoeder is dood, we zullen haar begraven, zei hij. Ze was zoo moe. Ze kon niet verder.

Ze bereikten de eenzame hut. Poeloe sneed met zijn lang mes een gat in het dak.

— Nu vliegt de ziel er uit, zei hij.

Dan trok hij het blok van voor de opening weg. Iva lag dood op haar vacht, de knieën opgetrokken. Zoo was ze als een verlatene gestorven naar Eskimowijze.

De jongen beefde en begon te weenen.

Vader trok de doode vrouw naar buiten.

— Kom, zei hij tot zijn zoon.

Ze haalden steenen van de rotsen. Poeloe keek zijn moeder nog eens aan. Ze was zoo goed voor hem geweest. Dan legde hij de steenen op haar en zoo bouwde hij met zijn zoon een hoogen stapel.

Iva was begraven op de vlakte. Poeloe wierp zijn wanten op de steenen en zijn zoon deed hetzelfde. Men mocht niets bewaren, wat een doode

aangeraakt had. Anders kon de dood ook de nu levenden grijpen.

Poeloe en de jongen keerden terug. De zoon stapte voorop, vader ging in zijn voetsporen. Nu en dan keerde hij zich om en met zijn mes wischte hij de voetsporen uit. Anders zou de dood hun weg kennen en achterna komen.

Zoo bereikten ze de anderen. Poeloe en zijn zoon deden hun kleeren uit. Moeder haalde andere uit een zak. Vader bracht de oude kleeren weer naar grootmoeders graf en wierp ze daar neer.

— Moeder, moeder, zei hij droevig.

En hij keerde terug, weer nu en dan de voetsporen uitwisschend.

De kinderen hoorden, dat grootmoeder voor altijd weg was. Ze weenden. Maar de reis werd voortgezet. En de kleinen verlangden naar de witte mannen en de schepen. Poeloe sprak dagen lang bijna geen woord.

Dit is iets uit het leven en sterven der Eskimo's, waar nu ook missionarissen werken.

(Vrij verteld naar Peter Frenchen,
een schrijver van Groenland).

I.

Simon Dalhorst wandelde door de voornaamste straat van Ieper. Hij keek naar winkels, waar er allerlei schoone en lekkere dingen te koop lagen. 't Was morgen Sint-Maartens en dan kregen de kinderen geschenken. Simon had jongens en meisjes met lantaarns zien loopen, ter eere van Sint-Maarten.

Simon zou niet veel krijgen; dat wist hij wel. Moeder was de arme weduwe van een onderwijzer, die jong stierf. En ze moest ijverig naaien om den kost te verdienen.

De menschen in de straat begrepen niet dat vrouw Dalhorst haar jongen zoo lang naar school liet gaan. Hij kon toch al wat verdienen. Hij had wel aan den hoppepluk meegedaan en was met wat geld thuis gekomen. Grooten en kinderen oogsten dan in 't Poperingsche de hopbellen.

Maar moeder hoopte, dat Simon, die goed leerde, misschien ook onderwijzer zou kunnen worden.

't Was regenachtig weer en de optocht met de lantaarns duurde niet lang.

Simon zwierf verder de stad door, keek hier en daar nog eens naar de uitstallingen der winkels

en zette dan weer, in zichzelf gekeerd, zijn tocht voort.

De lucht stond somber en zwart en door de boomen gierde de herfstwind. Simon was bij een der schoonste woningen tegen het hek blijven leunen en scheen besluiteloos wat hij zou doen: weer naar huis keeren of nog wat rondwandelen

in de drukste winkelstraat. De jongen vermoedde niet, dat men daar binnen in dat voorname huis, op hem lette en met bijzondere aandacht beschouwde.

Zijn gelaat scheen nochtans wel vertrouwen te hebben ingeboezemd.

Mevrouw Hoogewoud, die daar woonde, gaf de dienstbode last den knaap te roepen.

Simon was daarover zeer verbaasd en vooral ook, omdat de vriendelijke mevrouw hem naar zijn naam vroeg.

— Ik wenschte u met een zending te gelasten, jongen, zei ze. Ik had het reeds aan een ander gevraagd, die hier precies om half vier zou zijn en er nog niet geweest is. Ik geloof wel dat wij u mogen vertrouwen. Zijt gij buiten de stad aan den weg naar Vlamertinge bekend?

— Jawel, mevrouw, antwoordde de jongen.

— Goed! Daar woont mijnheer Vijverstein, op de villa «Beukenhof». 't Is zoo wat een kwartiertje buiten de stad. Ge moet er deze doos brengen. En als gij dat nu wilt doen, kunt gij er twee frank mee verdienen. Ge moogt aan mijnheer of mevrouw Vijverstein niet vertellen van wie deze doos komt. Ge zegt alleen, dat Sint-Maarten u gezonden heeft en vraagt of mijnheer Vijverstein zijn naamkaartje wil meegeven, als bewijs dat alles in orde ontvangen is. Wilt gij dat doen?

— Heel graag, mevrouw. Geef de doos maar!

— En denk er vooral aan, hernam de dame nog bij het overreiken der doos, dat ge u niet laat ontvallen, hoe mevrouw ook mocht vragen,

van wie de doos komt. Straks, als ge hier het kaartje terugbrengt, krijgt ge dan nog een stuk chocolade.

Verheugd nam Simon de doos en spoedde zich heen.

Hij overlegde reeds bij zich zelve, hoe hij die twee frank 't best zou kunnen besteden. Misschien kreeg hij ook wel iets van mijnheer Vijverstein, en dan zou hij wel 't een of ander kunnen koopen voor moeder en de drie zusjes.

't Was toch een geluk, dat hij juist bij dat voorname huis was blijven staan en nog grooter geluk, dat moeder en de zusjes nu toch niet zouden worden vergeten door Sint-Maarten.

't Begon te regenen, en de wind groeide aan tot een storm.

Voor al buiten de stad ondervond de maar schamel gekleede jongen daarvan al het onaangename.

Terwijl hij zich omkeerde, met het plan tegen den muur van 't laatste gebouw der stad even te gaan schuilen, zag hij een vrachtkar naderen, die naar de grens reed.

't Was Toon, de oude vrachtrijder, die wel eens wat te veel dronk en ook nu voor op den wagen zat te slapen.

't Paard kende gelukkig zelf den weg.

— Mag ik als 't u belieft meerijden? vroeg de jongen.

Er volgde geen antwoord en de kar sjokte op een sukkeldrafje verder.

De regen begon nu te stroomen en de wind gierde met wilde stormvlagen.

Simon, die achter de kar aandraafde, ontdekte dat er een groote ledige kist achter op den wagen stond met de opening naar achteren gekeerd.

Reeds dadelijk had Simon zijn doos in die kist geplaatst en hoopte althans deze droog te houden. Doch nu de regen neer sloeg, bedacht de knaap, dat als hij ook zelf in die kist kon klimmen, ook hij niet nat behoefde te worden.

Vlug als een aap was hij op de kar en in de kist, die wel zes zulke knapen had kunnen herbergen.

Toon, door den regen eenigszins uit zijn verdooving gewekt, hield zooveel mogelijk naar den stillen kant van den weg, doch stuurde zoo dicht langs de boomen, dat de takken soms als een hevige stormwind de boomen schudde, en tegen de kist sloegen.

Nauwelijks was Simon gemakkelijk in zijn droge schuilplaats gezeten, of eensklaps klonk een hevige slag, hij werd weggeslingerd en lag op den grond.

Dit kwam hij echter eerst later te weten, want hij was bezwijmd door den schok.

Maar wat was er dan met hem gebeurd? Bij een der ruwste stormvlagen had een zware tak

den achterkant van de kist geraakt en deze van den wagen geworpen.

Toon had niets bemerkt, dubde voort en reed in den gewonen sukkeldraf verder.

Toen Simon bij bezinning kwam, voelde hij bloed langs het gelaat vloeien, en kwam tot de ontdekking, dat hij zich aan de wanden van de kist had geschramd. De doos, die hij op de knieën had gehouden, met beide handen omvat, voelde hij onder zich, en dit verheugde hem grootelijks.

Maar het was zoo vreeselijk donker om hem heen. Waar was hij dan toch? Nu eerst werd het hem duidelijk, dat hij onder de kist gevangen zat. Simon trachtte, door zich met al zijn kracht, tegen een der wanden te drukken, de kist te doen kantelen. Ongelukkig was zij in een kleine kuil neergekomen en stond daar onwrikbaar, alsof zij er reeds weken zoo had gestaan.

Geen wonder, dat de knaap in zijn gevangenschap niet bijzonder op zijn gemak was.

Eindelijk dacht hij:

— Er zullen toch wel menschen voorbij komen en zoodra ik iemand hoor, zal ik luid schreeuwen; dan zal ik wel geholpen worden.

Van den wind kon hij onder de kist weinig voelen en ook de regen scheen te hebben opgehouden.

't Was slechts een hevige vlaag geweest, die

nauwelijks een half uur had geduurd, terwijl de wind naar het Noorden was geloopen.

Simon hoorde stemmen, en wilde reeds om hulp roepen, toen een leelijke vloek klonk en den knaap deed verschrikken. Hij zweeg dus nog wat en bleef luisteren.

Weer klonk een vloek en een ruwe stem zei:

— Daar ligt buit, Gijs! Die kist heeft Sint-Maarten zeker voor ons gebracht; als er nu maar wat goeds in zit.

De andere persoon schopte tegen de kist, sloeg toen met de vuist op den bodem en daar het zoo hol klonk, zei hij:

— Er is juist zooveel in als in mijn portemonnaie... niets!

— Maar daar kan van nacht nog heel goed wat inkomen, hernam weer de ruwe stem.

— 'k Zou wel eens willen weten op welke manier, sprak de makker. Hebt gij een plan?

— Ja, en een goed plan, en dat moet vannacht nog worden uitgevoerd.

— Laat eens hooren!

— Laten wij dan maar even plaats nemen op deze kist; daar zitten we toch altijd nog beter dan in het natte gras, en geen mensch hoort wat wij vertellen. En dat is nog 't voornaamste.

— Zaag nu niet zoo lang, Tom! merkte Gijs aan.

Het tweetal nam plaats op de kist, en Simon,

die over het gansche lichaam beefde, kon woord voor woord verstaan wat ze vertelden.

Hij voelde zich niet gerust. Hij begreep al, dat die twee mannen slechte kerels waren. Ze moesten eens weten, dat hij daar zat.

— Wel, vertelde Tom, ik weet dat mijnheer Vijverstein, die ginds op de villa « Beukenhof » woont, een paar dagen geleden eenige duizenden franks heeft ontvangen van een notaris uit Ieper. Wij moesten dus van nacht eens probeeren, dat sommetje uit zijn huis te halen.

— Maar 't zal wel in zijn brandkast zitten, merkte Gijs op.

— 't Is toch te probeeren of wij de brandkast kunnen openen. En lukt dat niet, dan is er toch zilver genoeg in huis om ons zonder kommer den Winter door te brengen, hernam Tom.

— Ik wil graag probeeren wat wij kunnen, sprak Gijs weer. Hoe laat slaan we den slag?

— Laten we zeggen om een uur of twee, dan zijn ze daar in hun eersten slaap.

— En waar zouden wij het best in huis kunnen komen? vroeg de andere dief.

— Door het keukenraam, was 't antwoord. Ik heb van morgen al eens hoogte en breedte genomen, en we zullen zonder moeite in huis geraken.

Simon hoorde dit alles. Zijn hart bonsde soms als sloeg er een hamer in.

Hij zat onder de kist en op die kist bevonden

zich twee dieven... Ze moesten hem eens ontdekken... O, wat zouden ze dan met hem doen?

Simon beefde van angst. Hij durfde zich niet verroeren. Hij kreeg het erg benauwd onder de kist.

Hij vernam verder, dat de twee kerels afgesproken hadden hier samen te komen. Ze spraken ook over een smokkelzaak. De Fransche grens was dichtbij.

Eindelijk zei de een:

— Wel, we hebben nog den tijd. eer het van nacht twee uur is...

— Ja, we zullen naar de herberg gaan... Daar vinden we kennissen...

— Maar niets zeggen van ons plan.

— Natuurlijk niet! Houdt ge me voor een uil?

Simon voelde zich verlicht, toen de mannen opstonden.

Maar hij schrok weer... Een der mannen schopte tegen de kist.

— Hoe zou dat ding hier komen? vroeg hij. Ik hoor dat de kist ledig is.

— O, er zat misschien tabak in van smokkelars. Ze zullen ze er hier uitgenomen hebben om ze over de grens te blauwen.

— Zouden ze niet wat vergeten hebben?

En 't was net of de man de kist wilde omkeeren. Hij wrikkelde er aan.

— Toe, ga nu mee! drong de andere aan.

De kerel liet de kist met rust en de dieven ver-
wijderden zich.

Simon herademde. Hij was zeer onder den in-
druk van het gehoorde.

De schelmen wilden dus bij mijnheer Vijver-
stein stelen, in het huis, waar Simon die doos
moest brengen. En de knaap kende nu hun plan.

— Ik moet hier vandaan komen, mompelde
Simon.

Weer beproefde hij, door het tengere lichaam
beurtelings tegen alle zijden van de kist te druk-
ken, deze te doen kantelen. Het lukte niet.

Hij kon hier toch niet den nacht doorbrengen.
En mevrouw Hoogewoud kon hem van **diefstal**
verdenken.

Ook gevoelde hij hoe noodig het was den eige-
naar van het « Beukenhof » tijdig te waarschu-
wen tegen de booze plannen van een paar door-
trapte schurken.

Maar hoe kwam hij onder die akelige kist
vandaan?

— Wacht eens, overlegde Simon, als ik onder
een der zijden een gat kon maken, zou ik uit de
kist weg kunnen kruipen.

Aanstonds tastte hij om zich heen en voelde
hoe de kist met een der zijden op een grasrand,
aan den kant van den weg drukte.

Hij sloeg zijn vingers in het gras en rukte een
zode uit, toen nog een en nog een. Met de nagels

krabde hij vervolgens de aarde weg, doch het
viel hem niet mede, dat de grond zoo hard was.

Maar hij had een mes in den zak.

Daarmede begon hij nu in den grond te schra-
pen, krabde daarna met de handen de losge-
maakte aarde weg, en was zoo ijverig bezig, dat
hem al spoedig het zweet van het gelaat liep.

Toen Simon zoo een goed kwartier had gear-
beid, was er een holte gemaakt, waardoor hij het
hoofd naar buiten kon steken. Nu moest nog wat
grond worden losgewoeld en eindelijk kon Simon
de doos naar buiten schuiven.

Daarna beproefde hij zelf door 't gat te krui-
pen, en het gelukte hem.

Verheugd spoedde hij zich naar « Beukenhof ».
Daar belde hij zenuwachtig aan. Een dienstbode
opende de deur.

Eerst kon de knaap geen woord uitbrengen en
reikte zwijgend de doos over.

Mijnheer Vijverstein kwam uit een binnen-
deur, en vroeg wie Simon was. Deze begon plots
te weenen.

Het vreeselijk avontuur en 't drukkend geheim
hadden hem diep geschokt. Hij moest binnen ko-
men.

Men gaf hem wat te drinken en vroeg wat er
scheelde.

Weldra kwam Simon wat tot bedaren, en hij
vertelde, wat er onderwege gebeurd was.

Mijnheer Vijverstein keek hem wantrouwend aan.

Dat verhaal klonk zoo vreemd... Een kist, die van een wagen rolde en een jongen, die er in zat... En die dan het gesprek van dieven hoorde! En deze dieven zouden op « Beukenhof » komen stelen!

Ja, dat was allemaal zonderling.

— Van wien komt die doos? vroeg mijnheer.

— Dat mag ik niet zeggen... O ja... van Sint-Maarten.

Groote lieden ook gaven elkaar zoo wel eens een geschenk. En mevrouw Hoogewoud was een nicht, die aldus haar oom en tante wilde verrassen.

— Is het allemaal waar wat ge vertelt? vroeg mijnheer.

— O, ja zeker! antwoordde Simon, wat beleedigd.

Mijnheer zag de schrammen op zijn gelaat.

— Nu dan hebt ge u flink gedragen, zei de heer. Ik zal met u mee gaan tot nabij de stad.

Simon was blij, want hij vreesde de beide schelmen te ontmoeten, ofschoon hij hen evenmin kende als zij hem.

De heer Vijverstein gaf hem tien frank en zei:

— Neem dit voorloopig. Later spreken wij nog wel eens. Geef mij nu eerst nog uw naam op en zeg mij waar ge woont.

De heer schreef haastig een brief. Hij trok een warme met bont gevoerde overjas aan en stapte met Simon mee.

Hij gaf den knaap den brief en drukte hem op 't hart, dat schrijven terstond aan den afzender van de doos ter hand te stellen, er bijvoegend dat er groote haast bij was.

Bij het voortgaan, wees Simon de kist aan, die hem tot gevangenis had gediend en toonde tevens het door hem gemaakte gat, waardoor hij ontsnapt was.

Zonder dat de heer Vijverstein dit liet blijken, was het juist zijn bedoeling geweest om vooral deze zaak te onderzoeken. Nu hij de kist en de gegraven kuil gezien had, twijfelde hij niet meer aan het verhaal van Simon.

Bij de stad bleef hij staan.

— Vertel nu aan niemand wat ge gehoord en gezien hebt. Eerst morgen moogt ge er van spreken, als ge mij weer ontmoet hebt, zei hij.

Simon beloofde dit.

— Ge zult nog wel van me hooren, verzekerde mijnheer Vijverstein, die nu naar zijn villa terugkeerde.

Hij wist, dat hij op den brief, dien Simon mee nam, kon rekenen. En thuis had hij een flinken knecht en kon hij ook nog den hovenier in zijn woning nemen.

Simon spoedde zich naar het huis van Hoogewoud.

Mevrouw ontving hem.

— Waar hebt ge zoo lang gezeten? vroeg ze.

Simon deed zijn verhaal.

Mevrouw riep haar man en vertelde alles over. Haar man ondervroeg Simon ook.

— En hebt ge dat aan mijnheer Vijverstein gezegd? vervolgde hij.

— Ja, zeker, mijnheer! En ik moest u dezen brief geven...

— Ja, nu mocht ge ons noemen, hernam mevrouw.

— Dat heb ik niet gedaan. Ge hebt het me verboden. Ik moest den brief geven aan den persoon van wien de doos kwam.

— Oom heeft wel begrepen dat het geschenk van ons kwam, meende mevrouw.

Simon kreeg een goede belooning en een stuk chocolade. Hij ging verheugd de stad in, en kocht geschenken voor moeder en zusjes.

Moeder was ongerust. Waar bleef Simon toch?

— Daar is hij! riep Emma, 't jongste zusje. O, moeder, Simon heeft pakjes mee...

— Ik ben Sint-Maarten tegen gekomen! beweerde de knaap.

En hij stalde alles uit: koeken, een popje, een doos keukengerief... chocolade.

— Maar Simon, hoe komt ge daar aan? vroeg moeder.

De knaap deed nu weer zijn verhaal. Moeder schrok, maar was toch verheugd, dat haar zoon-tje den heer Vijverstein zulk een gewichtigen dienst had kunnen bewijzen.

't Was nog een blijde Sint-Maartensavond.

II.

Toen mijnheer Hoogewoud den brief gelezen had, begaf hij zich naar het politiebureau. Hij deelde het verhaal van Simon mee. Een agent ging toen Simon nog eens verhooren.

De kommissaris zei dan, dat hij met eenige agenten te twaalf uur langs een omweg naar de villa zou gaan. Hij zou trachten de dieven te grijpen. Het moesten twee groote schelmen zijn.

Een agent begaf zich naar het « Beukenhof » om dat met mijnheer Vijverstein te bespreken. Zoo werden alle maatregelen genomen.

De heer Vijverstein had zijn kinderen onkundig gelaten van alles. Hij vond het beter hen en de meiden niet te verontrusten. Alleen de knecht en de hovenier wisten het.

's Avonds vierde hij met zijn familie heel gezellig 't Sint-Maartensfeest, en deed zich even vroolijk voor als gewoonlijk.

Tegen middernacht gingen allen naar bed en toen alle bewoners van « Beukenhof » vast sliepen, liet mijnheer Vijverstein den kommissaris en de beide agenten binnen. Ze bleven afwachten wat er verder gebeuren zou.

Terwijl duizenden groote en kleine kinderen droomden van de heerlijkheden en schatten, die de goede Heilige man hun in den nacht zou brengen, slopen twee vagebonden door den tuin van « Beukenhof » naar het keukenraam.

De slechte mannen toonden door het handig verwijderen van een glasruit, dat ze aan hun proefstuk niet waren.

Vlug drongen ze onhoorbaar binnen. Maar nauwelijks was dit ook geschied, of zij werden door een hel licht beschenen, omsingeld en eer zij van den schrik waren bekomen, stevig geboid. Ze moesten mee naar de stad.

Alles was zoo vlug gegaan, dat de huisgenooten het nauwelijks konden gelooven, wat de heer Vijverstein hun de volgende morgen vertelde.

— Die flinke jongen, aan wien wij zoo veel te danken hebben, moeten wij nu eens buitengewoon bedenken, zei de eigenaar der villa.

Er werden tal van goede zaken, nuttige en aangename ingepakt.

Mijnheer Vijverstein, vergezeld van zijne vrouw, bracht een bezoek aan Simon's moeder.

Simon en zijn zusjes waren zeer gelukkig met

al die geschenken die zij uit naam van Sint-Maarten ontvingen.

De heer Vijverstein deed echter meer, nadat hij nader kennis had gemaakt met Simon's moeder.

Op zijn kosten werd de knaap opgeleid voor het onderwijs, terwijl de milde heer, een goede winkelzaak in een der hoofdstraten wist te bezorgen aan de weduwe, zoodat zij ruim het noodige voor zich en hare kinderen kon winnen.

Gijs en Tom, de beide schelmen, die maar niet konden begrijpen hoe de politie iets van hun plan had kunnen te weten komen, ontvingen loon naar werken en werden veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf.

(Naar « Vertellingen van Grootmoeder »).

DE DAPPERE KLEERMAKER.

Een kleermaker sloeg eens naar lastige vliegen met een doek en er waren er zeven dood.

— Ei, dacht de kleermaker bij zich zelf, ben ik zoo'n held? En hij liet zich dadelijk een harnas maken en op het borstschild met gouden letters schrijven: « Zeven in één slag ». Daarop liep het kleermakertje met zijn harnas aan heen, en de menschen dachten dat hij zeven mannen in één slag neergeveld had.

De kleermaker trad den hof van het koninklijk paleis binnen, legde zich daar in het gras en sliep in.

De raadsleden van den koning, die hem zagen, zeiden aan den koning, dat deze man zeer nuttig zou kunnen zijn en het land goede diensten kon bewijzen, als het eens oorlog moest zijn.

Deze woorden bevielen den koning wel. Hij zond iemand naar den dappere en vroeg of hij in zijn dienst wilde treden. De kleermaker antwoordde dat hij juist daarom gekomen was. De koning liet voor hem een prachtige kamer in orde maken en gaf hem veel geld, waarvan hij weelderig kon leven.

Toen duurde het niet lang, of de ridders van den koning, die slechts een klein loon hadden, werden kwaad op den kleermaker en zij wenschten hem ver van daar.

Zij wilden nu weg gaan. Toen de goede koning zag, dat al zijn trouwe dienaren hem wilden verlaten om een enkelen man, werd hij zeer treurig en wenschte hij den held nooit te hebben gezien. Hij durfde hem echter niet weg te sturen, daar hij vreesde, dat al zijn volk verlegen zou worden.

De koning verzon een list, waarmede hij meende den man kwijt te raken. Hij vertelde hem, dat er in het naburige bosch twee reuzen woonden, die hem veel schade berokkendden door overal in den omtrek te rooven. Men kon hen niet naderen, daar zij alles stuk sloegen. Indien de held nu op zich wou nemen, de reuzen om te brengen, dan zou hij de dochter van den koning tot vrouw krijgen en het halve koninkrijk als bruidschat.

Deze woorden van den koning vielen zeer in den smaak bij het kleermakertje. Hij zei dan ook den koning van dienst te zullen zijn en de reuzen te dooden.

Vergezeld van wel honderd ridders, ging hij het bosch in. De honderd ridders bleven er buiten. De kleermaker keek rond of hij de reuzen ook ergens ontdekken kon. En eindelijk vond hij beiden onder een boom slapend, terwijl zij zoo snorkten dat de takken als door den wind bewogen, heen en weer schommelden. De kleermaker bedacht zich niet lang, vulde zijn zak met steenen en klom in den boom, waaronder de reuzen lagen.

Nu wierp hij eerst één steen op de borst, waarop de reus ontwaakte, boos werd op zijn metgezel en hem vroeg waarom hij hem sloeg. De andere reus zei, dat het in den slaap gebeurd moest zijn. Daar zij nu weer insliepen, vatte de kleermaker weer een steen op en wierp naar den anderen reus, die wederkeerig op zijn metgezel vertoornd werd, en vroeg waarom hij hem sloeg.

Doch deze wist er nu ook niets van. Toen nu de oogen der beide reuzen na eenig schelden door slaap weer waren toegevallen, wierp de kleermaker nogmaals met alle kracht naar den eerste. Deze verdroeg dit niet langer en sloeg heftig op zijn metgezel los, dien hij de schuld gaf. Nu werd de andere reus ook woedend en beiden sprongen op zij en trokken boomen uit de aarde. Gelukkig lieten zij den boom staan, waarop de kleermaker zat. Zij sloegen met de boomen zoo heftig op elkaar los, dat zij elkaar doodsloegen. Toen ging de kleermaker naar de ridders terug. Deze vroegen hem, of hij de reuzen gezien had.

— Ja, zei de kleermaker, ik heb ze alle twee doodgeslagen.

De ridders wilden dit niet gelooven, en reden zelf in het bosch en bevonden de woorden van den kleermaker bewaarheid. De ridders waren zeer verwonderd.

Toen nu de kleermaker bij den koning kwam en de koningsdochter, benevens het halve konink-

rijk begeerde, kreeg deze berouw over de belofte. Hij zon op een middel, om van den held af te komen. Hij zei dan ook tot den kleermaker, dat er in een ander bosch nog een eenhoorn was, die zeer schadelijk was voor visschen en menschen. Deze moest hij ook nog vangen en als hij dit volbracht had, zou de koning hem zijn dochter geven. De goede kleermaker nam een strik, en ging naar het woud. Toen hij een tijdje rondgewandeld had, ontdekte hij den eenhoorn, die met uitgestrekte horens op hem toesnelde en hem wilde neerstooten. Toen sloop de man vlug achter een boom, en de eenhoorn liep nu in volle vaart tegen den boom aan, zoodat zijn horen er in vast bleef steken. Toen deed de kleermaker, hem den meegenomen strik om den hals en bond hem aan den boom vast. Nu ging het kleermakertje naar den koning, om dezen de vervulling van diens wensch over te brengen. Daarop werd de koning zeer treurig. En hij verlangde nog iets van den krijgsman. Deze moest het afschuwelijke wilde zwijn, dat in een derde bosch rondzwierf, en alles verwoestte, vangen.

De kleermaker vertrok weer. Hij was nog niet lang in het bosch, of het zwijn kreeg hem in het oog en wilde hem ter aarde werpen. De man beefde en hij keek overal naar redding rond. Tot zijn geluk stond er een oude vervallen kapel in het bosch. Hij sprong naar binnen, maar door een

venster tegenover de deur weer naar buiten. Dadelijk volgde het wilde zwijn hem in de kapel. De kleermaker liep er vlug om heen, wierp de deur toe, en sloot zoo het dier op.

Hij trouwde met de prinses en werd koning over het halve land.

Eens hoorde de jonge koningin haar man eens in den slaap spreken en hoorde zij duidelijk de woorden: « Knecht, maak me dezen frak eens, — lap de broeken — haast u wat — of ik sla u met de ellemaat om de ooren ». Zij begreep nu, dat haar echtgenoot kleermaker was geweest, vertelde het haar vader en verzocht hem, haar van dezen kerel te verlossen. Den volgenden nacht zou zij haar kamerdeur openen, dan zouden er eenige dienaren voor de deur staan, en den kleermaker binden en opsluiten.

Een knecht die den kleermaker goed gezind was, hoorde dit en vertelde het aan den jongen koning. De kleermakerkoning wist wel, wat hem in deze zaak te doen stond. Het was nacht. De kleermaker deed of hij sliep.

Toen stond de prinses stilletjes op en opende de deur. De jonge koning begon in den slaap te spreken, maar met luide stem, zoodat zij buiten de kamer het hooren konden.

— Knecht, lap de broeken en den frak, of ik sla u met de ellemaat om de ooren. Ik heb zeven in één slag gedood, twee reuzen heb ik doodge-

slagen, den eenhoorn heb ik gevangen — en ook het wilde zwijn — zou ik vrees hebben voor hen die buiten staan?

Toen de knechten die woorden hoorden vluchtten zij weg.

En zoo was en bleef het dappere kleermaker-tje koning tot aan zijn dood.

BERICHT

In den laatsten tijd werden al onze boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever: A. HANS-VAN DER MEULEN, te Contich.

